

ГОРСКА ХУБАВИЦА

chitanka.info

Единъ царь ималъ трима синове. Когато наближила смъртъта му, той раздѣлилъ царството си на две и даль на двамата си по-голѣми сина по половина, а на най-малкия си синъ даль коня и сабята си. Всички били доволни отъ дѣлбата, и когато старецъ умрѣлъ, двамата братя станали царе, а третиятъ възседналъ бащиния си конь, взель тежката сабя, простишъ се съ братята си и тръгналъ по свѣта да си търси късмета.

Ходилъ момъкътъ по градове и села да види хора и себе си да покаже, дето замрѣкне, тамъ лѣгалъ да спи, съ когото стигне и срећне, на сладки приказки се залавялъ. Единъ день, като се отбилъ при единъ ручей да пие вода, видѣлъ подъ едно дърво да почива хубавъ момъкъ, силенъ, снаженъ, юнакъ и половина. Заприказвалъ съ него и научилъ, че този момъкъ ималъ чудна дарба: всичко изгубено можелъ да види и намѣри, ако ще на дѣното на морето да е паднало. Сдружили се двамата юнаци и тръгнали заедно. Една вечеръ край тѣхния огнь миналъ другъ юнакъ, поканили го да поседне, разпитали го и узнали, че той можелъ, когато иска, да изпие цѣлото море и пакъ да го повърне. Харесалъ се на царския синъ и този момъкъ, и решили да тръгнатъ на другия денъ тримата заедно.

Колко дни ходили, никой не броилъ, стигнали най-после въ друго царство. А въ това време царьтъ на тази страна воювалъ съ съседитѣ, и войската му взела да се пръска и да бѣга, съседитѣ се готовѣли да го пленятъ заедно съ царицата и дветѣ му дѣщери.

Царскиятъ синъ повикалъ двамата си другари, хвърлилъ се въ боя, развъртѣлъ бащината си сабя, и съ всѣко замахване по десетъ глави отсичалъ, дето стъпвалъ конътъ му — всичко живо пищѣло. Уплашили се вражитѣ войски, разпилѣли се като димъ изъ полето, а царетѣ побѣрзали да се прибератъ, своите царици и дѣщери да пазятъ. А спасениятъ царь повикалъ незнайния юнакъ и му рекълъ:

— Кажи ми, каква награда искашъ за това, което направи за менъ. Вземи отъ хазната ми злато и сребро, колкото искашъ, ожени се за която щешъ отъ дѣщеритѣ ми и стани мой синъ и наследникъ.

Юнакътъ отговорилъ:

— Царю честити, дай наградата на моите побратими, а азъ искамъ още по бѣлия свѣтъ да посчитамъ, хора да погледамъ, юначество си да покажа.

Царьтъ оженилъ двамата му другари за дъщеритѣ си, направили голѣма сватба, три дни пили, пѣли и хоро играли. А на прощаване царскиятъ синъ подарилъ на побратимитѣ си по единъ ножъ и имъ казаль:

— Когато тѣзи ножове ръждясатъ, да знаете, че ми се е случило нещастие.

И пакъ заскиталъ по гори и полета, по планини и долини. Веднажъ, като минавалъ презъ една гора, видѣлъ на една полянка чуденъ мраморенъ палатъ, спрѣль коня, загледалъ се въ него, а като вдигналъ очи къмъ високите тераси, завило му се свѣтъ: тамъ седѣла невиждана хубавица, мома-самовила. А когато момата го погледнала, той изтървалъ юздитѣ и падналъ като снопъ на земята. Хубавицата слѣзла бързо при него, свѣстила го съ ласки и милувки, а следъ това се оженила за него, и нѣмало на свѣта ни царь, ни велможа по-щастливъ отъ него.

Намѣрилъ си, значи, късмета царскиятъ синъ, заживѣлъ съ добрата си жена въ горския палатъ и всѣки денъ излизалъ на ловъ. Само че откакъ се оженилъ, никакъ не можель да удари ловъ, цѣлъ денъ гонѣлъ дивечъ, а вечеръ се връщалъ съ празни рѣце, уморенъ и замисленъ. Единъ денъ самовилата го попитала:

— Защо си загриженъ, мжко, и защо не можешъ да уловишъ нищо: ловъ ли нѣма, или ти убѣгва?

— Ловъ има, мила невесто, но кой знае защо, щомъ си помисля за тебе, не мога да олуча нищо.

Тогава жена му извадила единъ прѣстенъ, сложила го на прѣста му и казала:

— Вземи този прѣстенъ, и когато си помислишъ за менъ, поглѣждай го, и ловътъ нѣма да ти убѣгне.

На другия денъ мжжътъ отишълъ на ловъ съ прѣстена, и наистина удариъ добъръ ловъ, преметналъ го презъ рамо и тръгналъ да си отива. Но като наблизилъ до кѫщи, видѣлъ, че рѣцетѣ му сѫ много кървави и се спрѣль до единъ изворъ да се омие. За беда, прѣстенътъ се изхлупълъ отъ прѣста му, водата го отвлѣкла подъ земята и го изхвѣрлила въ другъ изворъ, въ коритото, дето пояли царскитѣ коне.

Една сутринъ, когато коняритѣ закарали конетѣ на водопой, видѣли, че конетѣ се плашатъ отъ нѣщо, прѣхтятъ и не искатъ да пиятъ. Прегледали коритата, намѣрили прѣстена и го занесли на царя. Царьтъ

разгледалъ хубавия пръстенъ и забелязаль, че на него било написано отвжтре: „Горска хубавица-самовила. Който се ожени за нея, ще се подмлади отъ деветдесетгодишенъ старецъ на двадесетгодишно момче“. Царьтъ съbralъ голѣма войска и тръгнали да търсятъ горската хубавица.

Когато войската наблизила палата на самовилата, мжжътъ й спѣль, а тя се навела надъ него и заплакала. Той се събудиль отъ сълзите й и попиталъ:

— Какво има? Дъждъ ли вали?

Тя му отговорила:

— Нѣма дъждъ, а погледни каква войска иде къмъ нась.

Той казалъ:

— Не бой се. Като дойдатъ по-близо, събуди ме.

Следъ малко войниците започнали да се катерятъ по оградата на двореца и самовилата събудила мжжа си. Той излѣзалъ съ вълшебната си сабя, замахналъ съ нея нѣколко пжти, изклалъ половината войска и казалъ на другите:

— Идете кажете на вашия царь, че горската самовила има единъ юнакъ, който не се плаши отъ неговата войска, дори да е петь пжти по-голѣма.

Царьтъ се ядосалъ, съbralъ младо и старо отъ цѣлото царство и пратиъ пакъ да му доведатъ горската хубавица. Но всички били изклани и разпиляни като пилци, както и първиятъ пжть. Видѣлъ царьтъ, че съ този юнакъ не може да се разправи, и намислилъ друго нѣщо. Съbralъ всички магьосници и врачки и ги попиталъ, коя се наема да му даде хубавицата. Една гърбава вещица се вrekла на царя да изпълни желанието му. Най-напредъ тя поискала отъ него да поржча на грѣнчаритъ една голѣма делва, която да събира двама души. Когато делвата била готова, бабичката влѣзла вжtre и рекла: „Хайде, бабината делвичка, занеси ме въ самовилската гора.“ Делвата се дигнала и понесла бабата презъ долища и бърда, и спрѣла до единъ изворъ, дето почивалъ отъ ловъ царскиятъ синъ; бабата излѣзла отъ делвата, почнала да плаче и да казва, че изгубила пжтя и не знае отде да си иде. Той й рекъль:

— Слушай, бабо, искашъ ли да те заведа у дома? Моята булка стои по цѣлъ день самичка, ще има съ кого да се раздумва.

Бабата се съгласила. Мжжътъ я завель при жена си и казалъ:

— Ето ти другарка, когато азъ ходя на ловъ. Тя ще ти бѫде вмѣсто майка.

Като минали два-три дена, бабичката започнала да подпитва самовилата какъ е можалъ нейниятъ мжжъ да избие толкова войска, отде му иде силата. Самовилата й обещала да го разпита за това. И една вечеръ царскиятъ синъ казаль на жена си, че силата му е въ бащината сабя. Щомъ чула това бабичката, започнала да дебне време да му открадне сабята. Една нощъ, когато царскиятъ синъ спѣлъ, тя му взела сабята и я хвърлила въ морето. На другия денъ царскиятъ синъ не могълъ вече да се събуди. Какъ го не будила самовилата, какъ го не милвала и плакала, и студени кърпи му слагала на главата, нищо не помагало: спи, като умрѣлъ. Бабата рекла:

— Стига плака, дъще. Ще се събуди. Излѣзъ малко навънъ да се разходимъ изъ гората, докато той се наспи!

Хубавицата тръгнала съ бабата изъ гората, и безъ да се сети, стигнали до изворчето, дето била делвата. Бабата рекла:

— Гледай, гледай, каква голъма делва! Може да ни събере и дветѣ, кога завали дъждъ!

И тѣ влѣзли ужъ да видятъ, какъ ще се смѣстятъ вжтре, а бабата пакъ рекла:

— Хайде, бабина делвичке, занеси ни въ царския палатъ!

Делвата литнала право къмъ царския дворъ и спрѣла тамъ. Царьтъ наградилъ богато бабичката, а хубавицата затворилъ въ една стая, докато се приготви за сватба.

Въ това време побратимитъ на царския синъ видѣли, че ножоветѣ, които той имъ оставилъ за споменъ, изведнажъ се покрили цѣли съ ръжда, и разбрали, че му се е случило нещастие. Този, който всичко виждалъ отдалечъ, намѣрилъ двореца на самовилата, и двамата влѣзли при заспалия си другаръ. Почудили се двамата царски зетьове, какво се е случило на този юнакъ, та не може да се събуди. Най-после се сѣтили, че сабята му не е при него, потърсили я, и този, що намиралъ всичко изгубено, веднага я зърналъ на дъното на морето.

— Ами сега? Какъ ще я извадимъ отъ тамъ? — питалъ се той.

— Отъ това по-лесно нѣма! — рекъль другиятъ, навель се и изпиль цѣлото море до капка. Взели сабята, повърнали морето и отърчали при другаря си. Щомъ му пъхнали сабята въ ржцетѣ, той скочилъ на крака, сякашъ нищо не му се случило, и като видѣль побратимитъ си, много се зарадвалъ и викналъ на жена си да дойде да ги види и нагости. Но побратимитъ му казали, че жена му е открадната отъ царя. Тогава той стисналъ здраво сабята си, яхналъ буйния си конь и като вихъръ се озовалъ въ царския градъ.

Коньтъ спрѣль предъ една чешма, дето нѣколко бабички си наливали вода. Като видѣли юнака, попитали го:

— Защо спрѣ тукъ, синко? Вода ли искашъ, или улицитѣ не познавашъ?

Момъкътъ отвѣрналъ:

— Азъ съмъ каненъ на сватба, а пъкъ не зная, кѫде ще бѫде сватбата.

Една бабичка се обадила:

— Азъ зная, синко, утре ще ти покажа, а сега ела да нощувашъ у насъ.

Царския синъ отишъл да нощува у бабичката. Тя се разшетала да го гощава, а той й рекълъ:

— Остави готвенето, бабо, азъ не съмъ ни гладенъ, ни жаденъ, а имамъ тежка мжка на сърдцето.

Разказалъ й, какъ царът открадналъ жена му, и бабичката се наела да му помогне съ каквото може. Той написаль писмо на жена си и го далъ на бабата, а тя се облѣкла съ просешки дрехи, нарамила торба и отишла въ палата да проси. Като минавала покрай стаята, дето била заключена самовилата, тя пъхнала писмото подъ вратата, а следъ това отишла при царя да плаче и да проси милостиня. Презъ това време хубавицата написала отговоръ на мжка си, и когато бабичката минала пакъ покрай нейната стая, пъхнала й го скришомъ подъ вратата. Тя писала на мжка си да се облѣче въ женски дрехи и да дойде въ деня на сватбата при нея.

Царския синъ и бабичката се облѣкли съ ханъмски дрехи, забулили си лицата и отишли на царската сватба. Най-напредъ честитили на царя, а после влѣзли въ стаята на хубавицата. Тя скрила мжка си въ единъ долапъ, а бабата си отишла сама. Вечеръта царът влѣзълъ въ стаята на самовилата, но мжкътъ излѣзълъ отъ долапа, замахналъ съ сабята си, убилъ царя и го скрилъ. А на сутринъта, като се показаль заедно съ жена си предъ гостите, всички помислили, че царът се е подмладилъ. Настанало голъмо веселие, всички яли, пили и благославяли. И азъ бѣхъ тамъ, и за васъ взехъ по парче баница, но като се връщахъ въ кѫщи, залаяха ме кучетата на съседите, азъ се уплашихъ, хвърлихъ всичко и избѣгахъ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.